

A Szent Szellem szétválasztó munkája – Abonyi Sándor

Ma egy olyan világban élünk, amikor a világ fejedelme, a Sátán egyre nagyobb hatalmat szerez az emberiség felett és igyekszik mindent összeroszni, áttekinthetlenné tenni: megszűnt a régi - keresztyén alapokon nyugvó – értékrend és nincs új helyette. Mindenki azt teszi, ami jó neki sokszor felcserélve a bibliai jó és rossz fogalmát. Az emberiség nagy részét sikerül becsapnia, így az alapvető – Isten által lefektetett – igazságok rejtve maradnak, és a Sátán uralkodik az általa teremtett zűrzavar felett.

Ennek a következő jeleit látjuk ma:

- a névleges (megtéretlen) és igazi keresztyének összerosása egy ökumenikus egységben, egyfajta *emberi szeretet* jegyében, de ez nem Isten akarata,
- az egyházak és világi hatalmak „babiloni minta” alapján szövetségre, együttműködésre lépnek, ellentmondva az állam és egyház szétválasztási elvének,
- a Sátán célja egyfajta – hamis – világvallás megteremtése a keresztyének mondott és más hamis vallások összerosásával, aminek jelei a különböző hamis vallások egyházi képviselőinek közös „imája” az „egységért” és a világ „békéjéért”,
- cél a házasság, a család, a nemzet lerombolása, a különböző népek összekeverése és egymás ellen uszítása egy totális hatalom megszerzése,
- nagy népvándorlások támogatása a különböző identitású népek összekeverése, bibliaellenes keverék népek létrehozása érdekében,
- evangéliumi keresztyén gyülekezetek gyülekezeti életének elsilányítása, bizonyosságtevő erejének megszüntetése a legkülönbözőbb világi módszereknek a gyülekezetekben való elterjesztésével, sőt okkult módszerek meghonosítása, kihasználva a keresztyének tudatlanságát.

Mindez fogadókészségre talál a kereszténység köreiben, ha a kereszténynek mondott emberek többsége nem született újjá és ezért viselkedése, gondolkozásmódja semmiben sem különbözik a megtéretlen világi emberek viselkedésétől. Az egyház a világgal és a hamis vallásokkal barátkozik, és szövetségre lép. A Sátán - a sötétség fejedelme - igyekszik mindent homályban tartani, de Jézus maga a világosság, aki elküldte a Szent Szellemet a világra, hogy világosságot gyűjtsen az emberek szívében. Elválasztva ez által a világosságot a sötétségtől, hogy egy Istentől való rendet képviseljen.

A Szent Szellem az igazság, a világosság szelleme és tisztánlátást akar adni az egyház, a világ és a gonosz dolgairól mindazoknak, akik befogadják a világosságot és a világosságban járnak.

Jézus a Vigasztaló (Szent Szellem) munkáját így írja le:

*„Az igazat mondom nektek: Jobb nektek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok. És az, mikor eljön, **megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem; igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. ... Mikor eljön az igazság Szelleme, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem***

azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Engem dicsőít majd, mert az enyéből vesz, és megjelenti nektek.” (János 16:7-14)

A világosság befogadása

Amikor a Szent Szellem lakozást vesz bennünk, akkor világosságot gyújt a szívünkben és *megítéli* a bennünk lévő *bűnt* – sötét dolgokat – , amik korábban rejtve voltak előttünk. A testünk a Szent Szellem temploma (épülete), ezért ahová a világosság bemegy onnan a sötétségnek (a bűnnek) távoznia kell, mert a világosság kiszorítja a sötétséget: nem lehet egyszerre világosság és sötétség egy helyen. Először, mint egy gyertya fénye a sötét szobában csak a legnagyobb dolgok válnak láthatóvá. Ha azonban a világosság (az igazság ismerete) egyre erősebb lesz, mert a Szent Szellem „elvezet bennünket minden igazságra” és teljessé lesz bennünk a világosság, akkor ott semmi sötétség - rejtett dolog - nem maradhat. Aki világosságban jár, az nem járhat sötétségben:

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (János 8:12)

„Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedjük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére *megtisztít minket minden bűntől.*” (1 János 1:6-7)

Elválasztottságunk a világtól

Isten nem akarja „véka alá rejteni” a világosságot, hanem azt akarja, hogy a bennünk lévő világosság kiáradjon a körülöttünk lévő sötét világba. Ha egy házban világosság van, akkor az ablakokon kiszűrődik a világosság a körülötte lévő sötét világba. Így vagyunk ezzel mi is, ha világosságban járunk. A körülöttünk lévő - sötétségben járó - emberek felé nyilvánvalóvá válik az, ami rólunk árad (kiszűrődik): őszinte és tiszta beszéd, tiszta tekintet, egyenes gondolkodás és igazsággal összhangban lévő cselekedeteink. A belőlünk kisugárzó világosság *megítéli* a körülöttünk lévő embereket.

„Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert *mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.*” (János 3:19-21)

Ezekből az igékből azt láthatjuk, hogy a Szent Szellem egy nyilvánvaló **szétválasztást végez az egyes emberek között**, attól függően, hogy kiben mi van: világosság vagy sötétség.

Egy személyes történet Isten szétválasztó munkájára:

Minden gyülekezeti kapcsolat nélkül a másokhoz szokásos módon éltem az életemet a világban, amikor Isten megkeresett és elkezdett munkálkodni a szívemben, míg végül átadtam neki az életem. Nyilvánvalóvá vált számomra, hogy *új ember lettem* és már nem élhetem úgy az életemet, mint korábban. A megtérésem után már egyáltalán nem vágytam a korábbi

dolgok után. Éreztem, hogy már nem érzem jól magam világi emberek társaságában. Korábbi életünkben igen nagy baráti körünk volt, akikkel szorosabb közösséget ápolunk. A nagy kérdés az volt, hogy mi lesz most? Az egyértelmű volt, hogy már nem kívánok velük együtt futni a világi kívánságokba, a kérdés csak az volt, hogyan fog ez a szétválasztódás megvalósulni? Emberileg azt gondoltam, majd feszültség, sértődés és harag lesz belőle, ha megmondom nekik, hogy már nem akarok velük barátkozni. Végül is nem ezt az utat választottam, hanem hagytam, hogy az élet menjen tovább, de közben nyilvánvalóvá tettem, hogy megtértem és a későbbiekben egy hívő keresztyén életet szeretnék élni. E szerint is cselekedtem a különböző dolgokhoz való hozzáállásomban. Azt vettem észre, hogy lassan elkopott mellőlem - és a családom mellől is - minden barát, mert közben a családom is megtért. Isten megoldotta ezt a szétválasztást, minden konfliktus nélkül. A korábbi – sötétségben járó – barátok a továbbiakban már nem akartak velünk barátkozni: A Szent Szellem szétválasztotta a világosságot és a sötétséget.

A világtól elválasztott emberek közössége

Valójában a „világosság gyermekei” alkotják Jézus Krisztus gyülekezetét, ami egy „hegyen épített város”, messzire világítva a körülötte lévő sötétségben. Istennek **a világtól** (a sötétség gyermekeitől) **elválasztott csoportja a szentek közössége, Jézus Krisztus igaz gyülekezete, Krisztus valóságos teste.**

Péter Pünkösdkor a következőt mondta:

*„Péter pedig monda nékik: **Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Szellem ajándékát. Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és **intette őket, mondván: Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!** Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek és **hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.**”*** (Ap.csel 2:38-41)

A Pünkösdkor megtért 3000 embert Péter arra kérte *a megtérés, a bemelegítés és a Szent Szellemmel való betöltekezést követően, hogy **mindnyájan szakasszák el magukat a világtól** és csatlakozzanak hozzájuk; a tanítványok 120 fős gyülekezetéhez.*

Krisztus igaz gyülekezete tehát a megtért, a bemelegített és **a világtól elválasztott hívők szent közössége.** A gyülekezetnek az a feladata, hogy később is folyamatosan a szentek közössége maradjon, kiszorítva maga közül minden bűnt. Látjuk azonban az igében, hogy már a korinthusi gyülekezetben is kezdett elburjánzani a bűn és a Jelenések könyvében leírt hét gyülekezet közül is csak egy - a filadelfiai gyülekezet - volt képes megőrizni a szentséget. Hat gyülekezetbe már befészkelte magát a bűn, akiket Jézus megtérésre szólított fel:

*„**Akiket szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos, és térj meg.**” (Jel 3:19)*

A laodíceai gyülekezet már olyan állapotba jutott, hogy Jézus nem is volt közöttük, hanem az ajtón kívül állt. Az ilyen gyülekezeteket még mindig „gyülekezetnek” hívják, de már nem a szentek, hanem a bűnösök gyülekezete!

A János apostol prófétikus látása alapján leírt hét gyülekezet állapota a *gyülekezetnek nevezett* mai közösségek állapotát is leírja. Ezek a közösségek gyülekezeteknek nevezik magukat, de már nem a szentek közössége, hanem egyfajta *keverék* gyülekezetek, ahol a szentek és a bűnösök (megtért, de visszaesett vagy megtéretlen emberek) együtt vannak jelen. Az ilyen gyülekezeteknek ma is megtérésre van szükségük, mert Krisztus gyülekezete a szentek közössége, amelynek a bűnösök (megtéretlen világi, vallásos emberek) nem részei. Az ilyen gyülekezeteket Isten prófétáinak – Jánoshoz hasonlóan - ma is megtérésre kell felszólítani és figyelmeztetni őket az ítéletre, ha nem térnek meg.

Isten az ítéletét a gyülekezeteken kezdi „*kimozdítva a gyertyatartóikat a helyükből*”:

„*Mert itt az ideje, hogy **elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?***” (1 Péter 4:17)

Ha egy gyülekezet a felszólítás ellenére sem tér meg, akkor Isten *ítéletként a tévelygés szellemét bocsátja rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak, mert nem hittek az igazságban, hanem az igazságtalanságban gyönyörködtek* (2 Thessz 2:12).

Ez egy olyan állapot, amikor a gyülekezetben már a jót rossznak és a rosszat jónak mondják, ezért a gyülekezet teljesen elveszti Istentől rendelt szerepét, hogy *világosság legyen a haldokló, gonosz világ számára.*

Elválasztás az elvilágiasodott gyülekezettől

Amikor egy gyülekezetben az előljárók megalkudnak a bűnnel és már olyan mértékben bent van a világ, hogy az az egész gyülekezetet áthatja (a bűn teljességre jut), akkor ott a szenteknek már nincs helyük. Sok gyülekezet eljut idáig anélkül, hogy azt észrevenné. Jézus nem vállalhat közösséget a bűnnel, ezért kivonul az ilyen gyülekezetből. Ilyenkor a gyülekezetben belül lévő hívők a jót rossznak és a rosszat jónak mondják. Ekkor már a sötétség uralkodik a gyülekezetben és az ilyen gyülekezettel Jézus nem vállal közösséget (kijön belőle), ezért az övéinek is ki kell jönni belőle, hogy Jézussal közösségben maradhassanak!

A szétválásra két lehetőség van: a szenteket „*kirekesztik a gyülekezetből*”, mert a sötétség nem bírja elviselni a világosságot, vagy a szenteknek (igazaknak) kell elszakítani magukat a „*bűnösök gyülekezetétől*” és *kijönni közülük*:

„*A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, **mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik.** És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.*” (János 16:2-3)

„*Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert **mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?** mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.*

Annak okáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és magához fogadlak titeket.” (2 Kor 6:14-17)

Ez az elszakadás sokszor keserves és sok fájdalommal jár, hogy elhagyják azt a közösséget, ahol hosszú éveket eltöltöttek és ahová sok személyes szál köti őket. Ez azonban **egy szellemi szétválasztás**, amiben a Vigasztaló segít begyógyítani minden sebet és bátorítja őket a kijövetelre, mert az Úr *magához fogadja őket és velük lesz.*

Elválasztás a szolgálat munkájára

A Szent Szellem elvezet bennünket minden igazságra és különböző próbákon visz keresztül minket, ahogyan Jézust is kivitte a pusztába, mielőtt elkezdte a szolgálatát.

„Először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek.” (1 Tim 3:10)

Az igében láthatjuk a Szent Szellemnek egy további elválasztó munkáját, amikor a **Szent Szellem elválaszt embereket a gyülekezettől**, hogy **valamilyen meghatározott** – gyülekezeten kívüli - **munkára** küldje ki őket.

„Voltak pedig Antióchiában az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, kit hívtak Nigernek, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródeszel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltetett és Saulus. Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és böjtölnek, monda a Szent Szellem: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk helyezték és elbocsátották őket. Ők annak okáért, miután kibocsátattak a Szent Szellemtől, lementek Szeleuciába; és onnét eleveztek Ciprusba.” (Ap.csel 13.1-4)

Ebben az igeszakaszban azt látjuk, hogy az Antióchiában lévő gyülekezetben a Szent Szellem szintén végzett egy elválasztást:

- a Szent Szellem szólt,
- Ő hívta el egy munkára Barnabást és Pált (Sault) öt előljáró közül - név szerint megnevezve őket,
- a Szent Szellem kérte a többieket, hogy válasszák el Barnabást és Pált a gyülekezettől, felmentve őket a további gyülekezeti szolgálat alól,
- és a Szent Szellem volt az is, aki kibocsátotta őket.

Figyeljük meg, hogy **mindent a Szent Szellem végzett**. Az ottmaradó másik három szolgálónak csak az volt a feladata, hogy engedelmeskedjen és kezüket rájuk helyezve elbocsássák őket.

A korábban tárgyalt elválasztások alapvetően a bűn és az igazság szerinti szétválasztások voltak, amik a korábbi közösség szétválasztását eredményezték. Itt azonban egy teljesen más jellegű szétválasztásról olvashatunk, ahol az elválasztás egy meghatározott munkára történik. A mindennapi közösség itt is megszakad, fennmarad azonban egy támogató szellemi közösség az otthon maradottak és a kiküldöttek között. A kiküldöttek ide térnek haza a munkájuk végeztével. Ezt a fajta elválasztást leginkább ahhoz lehetne hasonlítani, amikor egy

családban felnőnek a gyermekek és megházasodnak. Az új házások elköltöznek hazulról és új családot alapítanak, de időnként hazatérnek.

Az összes fent tárgyalt szétválasztás pozitív tartalmú, a Szent Szellem által végzett munka. Létezik azonban az ige szerint egy olyan szétválás is, amikor a hívők testiessége vezet egy gyülekezet szakadásához.

Erről beszél Pál a korinthusi gyülekezetnek:

*„Kérlek azonban titeket atyámfiain, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok és **ne legyenek köztetek szakadások**, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. Mert megtudtam felőletek atyámfiain a Kloé embereitől, hogy **versengések vannak köztetek**. Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pál vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. Vajon részekre osztatott-e a Krisztus? Vajon Pál feszített-e meg éretteket, vagy a Pál nevére kereszteltettek-e meg?” (1 Kor 1.10-13).*

Itt egy olyan nem kívánatos szakadásról van szó, amikor a testes hívők az éretlenségük miatt felsorakozva egy-egy szolgáló mögé elkezdnek *pártoskodni*.

Nagyon érzékenyen reagálnak a helyi gyülekezetek a testes szakadásokra, ugyanakkor biblikus gyülekezeteknek tekintik magukat, holott csak különböző felekezetek csoportjai, akik a saját „pápájuk” mögött sorakoznak fel. Tehát már önmagában is egy *felekezeti szakadásról* beszélhetünk, amit természetesnek vesznek az egyes felekezeti „gyülekezetek”. Nem úgy tekintenek a felekezetekre, mint amik *a biblikus helyi gyülekezetek szakadásának okai*.

A Szent Szellem szétválasztó munkájával ellentétes emberi törekvések

A Szent Szellem azért jött, hogy végezze a munkáját a földön, beleértve az ítélettételt is: elválasztva a bűnt és a hamisságot az igazságtól. A gyülekezetek életében – a Jelenések könyvében leírt hét gyülekezethez hasonlóan - azt látjuk, hogy a hívők nagy része a testiesség, éretlenség (szellemi érzékenység hiánya) miatt nem érzékeli egyáltalán a Szent Szellemnek a munkáját, így a Szent Szellem szétválasztási munkáját sem. Ezért minden Szent Szellem által végzett szétválasztást nem kívánatos szakadásnak minősítenek és - egy *emberi szeretet* és *szervezeti egység* nevében - hadakoznak ellene.

Az intézményes gyülekezetek - öncélú módon - folyamatosan a saját gyülekezetük létszámának megtartására, sőt növelésére törekszenek, ami ellentmond a Szent Szellem szétválasztó munkájának, ami lemondásról és elengedésről szól, és minden esetben a gyülekezet létszámának látszólagos csökkenésével jár. Képzeljük el, ha a családokban a szülők a maguk ragaszkodó szeretete miatt nem engednék, hogy a felnövő gyerekeik megházasodjanak és elköltözzenek otthonról, mert nem tudják elengedni őket és félnek attól, hogy maguk maradnak. Akkor kihalna az emberiség. Ezért haldoklik sok gyülekezet is, ragaszkodásukkal megakadályozva a szaporodást.

Alapvető probléma az is, hogy a gyülekezetek nagy többségében egyszemélyes pásztori vezetés van, ezért a hívők - kényelmi okok miatt - sokszor inkább a pásztoruk hangjára és

nem a Szent Szellem vezetésére figyelnek. Túl nagy kihívás lenne számukra a szellemben járás, a Szent Szellemnek való folyamatos engedelmesség, a minden dolog megvizsgálása és az igazság nevében szembeszállni a hamissággal. Ezt nagyon kevesen vállalják fel, akik pedig felvállalják, azokat törvénykezőknek, összeférhetetleneknek, engedetleneknek és lázadóknak bélyegzik, vagy olyanoknak, akik szerintük egy nem kívánatos szakadást munkálnak. A kialakult gyakorlat szerint az ilyen „kellemetlen” embereket - a dolgok tisztázása helyett – inkább „szeretetlenben elbocsátják” a gyülekezetekből, *mint ha Istentiszteletet cselekednének*.

Ilyen körülmények között nincs lehetőség szolgálók kiküldésére sem, mint Antiókiában, ahol öt előjáróból ki lehetett küldeni kettőt, mert még akkor is maradt három, ami még mindig jóval több, mint az általában szokásos egy. Egy egyszemélyes gyülekezeti vezető, akit rendszerint pásztornak hívnak, pátthelyzetben van. Ő egy nélkülözhetetlen ember, aki a gyülekezethez van kötve minden tekintetben. Ezért nem tud, de nem is akar elmenni onnan, és nem is nevel fel olyan szolgáló társakat, akik adott esetben elfoglalhatnák a helyét, mert *versenytársaknak* tekinti őket. Különben sem szívesen hagyná ott megszokott, kényelmes helyét (szolgálati lakás, havi fizetés, pozíció), hogy felváltsa azt egy teljes bizonytalanságot és nagy kihívást jelentő új feladattal, mint annak idején Barnabás és Pál.

Néhány személyes megtapasztalás

Mi a pártoskodó negatív szakadást kivéve a Szent Szellem minden fent említett szétválasztási munkáját átéltük, annak minden áldásos hatásával. Emberileg ezek nem voltak kellemesek, sőt több esetben fájdalmasak, és sok értetlenséget, szellemi és lelki támadást is el kellett viselnünk ezek miatt. A Szent Szellem azonban mindig bizonyosságot tett ezek mellett különböző szellemi megnyilvánulások formájában (kijelentések, próféciák, szellemek megkülönböztetése). Döbbenetes volt, ahogyan néhány nap leforgása alatt a korábban hosszú éveket együtt eltöltő gyülekezeti tagok között a Szent Szellem egy elválasztó munkát végzett attól függően, hogy kinek mi volt a szívében és a több éves egymáshoz való ragaszkodás egyik pillanatról a másikra megszűnt: egy újfajta egység és kapcsolati viszony alakult ki. A szellemileg érzékeny hívők azt érezték, mintha egyik pillanatról a másikra egy szellemi fal emelkedett volna az emberek közé, ami elválasztotta az embereket (bűnt és igazságot) egymástól, megszüntetve a korábbi szoros közösséget. Szellemileg ugyanilyen erőteljes módon érzékelhető volt az is, amikor Barnabáshoz és Pálhoz hasonlóan a Szent Szellem elválasztott bennünket (két házaspárt) egy *munkára*, hogy Krisztus teste felé szolgáljunk az egész világon. Ez egy „blog szolgálaton” keresztül valósul meg.

Tapasztalatból mondhatom, hogy azok a szellemi elválasztások, amikről az ige beszél, szellemileg nagyon valóságosak és nagyon erőteljesek. Ez egyértelmű bizonyítéka annak, hogy a Szent Szellem végzi az elválasztást és nem mi emberek, emberi elgondolás alapján. Volt rá példa, hogy emberileg már gondolkoztunk egy esedékes szétválasztáson (elébe menve Isten munkájának), de hónapok alatt sem tudtuk azt véghezvinni. Amikor azonban a Szent Szellem végezte el azt (nem is egészen úgy, ahogyan mi gondoltuk, hanem máshol húzva meg a választó vonalat) néhány nap alatt csodálatos módon megoldódott.

Nem csupán szavak tehát, hogy a Szent Szellem elválasztó munkát végez a gyülekezetben, hanem szellemileg nagyon is valóságosak és nagyon erőteljes módon érzékelhetők.

A Szent Szellem elválasztó munkájának áldásos eredménye

Mindazzal a nagy káosszal szemben, amit a Sátán okoz a maga összevegyítő munkájával a földön a Szent Szellem szétválasztó munkájának eredményeként minden hamar világossá válna, ha a hívők szellemben járnának, felismernék a Szent Szellem szétválasztó munkáját (a világban és a gyülekezetben) és engedelmeskednének neki, nem hadakozva az ellen sokféle módon. Ez nagy áldás lenne az egyház és az egész emberiség számára.

Akik nem érzékelik a Szent Szellem mozgását, azok nem vesznek ebből észre semmit és nincs is értelme vitába szállni velük, mert úgyis eredménytelen lenne. Ha a hívők érzékelnék a Szent Szellem szétválasztó munkáját és engedelmeskednének neki, akkor a világ nagyon egyszerűvé válna, mert különválna

- *a megtéretlen (gonosz) világ és a vele szövetségre lépő „nagy parázna” egyház,*
- *Jézus Krisztus valódi gyülekezete, ami a szentek közössége: Krisztus valódi teste,*
- *kiformálódna minden városban egyetlen biblikus gyülekezet, ami szellemi egységével és erejével valóban „hegyen épített város” és világosság lehetne az ott élők számára, akik valóban elhinnék, hogy az Atya küldte el Jézust (János 17.21),*
- *az igével összhangban a hívő családok egy-egy „mini-gyülekezetet” alkotnak, amelyek erős alapját képezik a helyi gyülekezetnek,*
- *működhetne egy olyan hatékony misszió, amelyet az Apostolok cselekedetében látunk,*

Az Isten által alkotott világ tökéletes és valójában nagyon egyszerű, könnyű eligazodni abban, ha engedelmeskedünk a Szent Szellemnek, aki elvezet bennünket minden igazságra.

Jézus így szólt János apostolhoz:

„És monda az, aki a királyi széken ül: Ímé mindent újjá teszek. ... mert e beszédek hívek és igazak. És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.” (Jel 21:6-7)

Akinek van füle, hallja meg!

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlapcímének (<http://keskenyut.wordpress.com>) megadásával.